

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΑΡΑΝΤΑΡΙΟΝ ΟΡΟΣ

Τὴν Κυριακὴν, 1ην/ 14ην Ἀπριλίου 2019, Ε΄ Κυριακὴν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡμέραν μνήμης τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς Τιμίου Προδρόμου τοῦ Ἰορδάνου Ἀρχιμανδρίτου Βαρθολομαίου, τοῦ ἡγουμένου τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἀββᾶ Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου, τοῦ Ἱεροψάλτου Ἀρχιμανδρίτου Δημητρίου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καὶ τοῦ διακόνου Σωφρονίου, προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Σαρανταρίου Ὁρους, τῇ ὑποδοχῇ τοῦ ἡγουμένου καὶ ἀνακαινιστοῦ τῆς μονῆς αὐτῆς, καθὼς καὶ τῆς μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἐν Ἰορδάνῃ Ἀρχιμανδρίτου Γερασίμου.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θ. Λειτουργίας, ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ:

«Εἶ γὰρ τό αἶμα ταύρων καὶ τράγων, καὶ σποδός δαμάλεως ραντίζουσα τοὺς κεκοινωνμένους, ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, πόσω μᾶλλον τό αἶμα τοῦ Χριστοῦ, ὅς διὰ Πνεύματος αἰωνίου Ἐαυτὸν προσήνεγκεν ἅμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τό λατρεύειν Θεῷ ζῶντι», (Ἐβραίους 9, 13-14) κηρύττει ὁ μέγας τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, δηλονότι τῷ ὑψηλῷ ὄρει, ἔνθα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς

Χριστός ἐνήστευσε τεσσαράκοντα ἡμέρας πειραζόμενος ὑπό διαβόλου, ἵνα λατρεύσωμεν Θεῷ ζῶντι ἀφ' ἑνός καί κοινωνήσωμεν τῶν Ἁγίων καί Ἀχράντων Μυστηρίων τοῦ Τιμίου Σώματος καί ζωοποιῦ Αἵματος τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Σήμερον, ἡμέρα Κυριακῆς Ε΄ τῶν Νηστειῶν, ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ποιεῖται τήν μνήμην τῆς ὁσίας μητρός ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἡ ὁποία ζήσασα βίον ἄσωτον ἐπί 17 ἔτη ἀπεφάσισε νά μεταβάλη ζωὴν καί ἐξιλεώσῃ τόν Θεόν διά μετανοίας, διό καί εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἔνθα ἔζησεν ἐν αὐτῇ τῇ ἐρήμῳ τεσσαράκοντα ἔτη ζωὴν σκληροτάτην καί ὑπέρ ἄνθρωπον, μόνη μόνῳ Θεῷ προσευχομένη, ἔχουσα ὡς παράδειγμα τόν Χριστόν, «Ὁς διά πνεύματος αἰώνιου, ἑαυτόν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαρῆς τήν συνείδησιν ἡμῶν ἀπό νεκρῶν ἔργων», (Ἐβρ. 9,14).

Ἐκεῖνο, τό ὁποῖον δύναται νά καθάρῃ τήν συνείδησίν μας ἀπό τῶν νεκρῶν ἔργων, δηλονότι ἀπό τῶν ἔργων τῆς ἀμαρτίας, τά ὁποῖα συνιστοῦν τόν μολυσμόν τῆς συνειδήσεως καί προκαλοῦν τήν νέκρωσιν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Μέ ἄλλα λόγια, ἡ καθαρότητα τῆς συνειδήσεως ἡμῶν ἐπιτυγχάνεται διά τῆς ἐντός ἡμῶν ἐνεργείας τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ἄνευ τοῦ ὁποίου αἷματος εἶναι ἀδύνατος ἡ λατρεία τοῦ ζῶντος Θεοῦ. «Ὁ νεκρῶν ἔργων ἀπτόμενος, λέγει ὁ Θεοφύλακτος, οὐ λατρεύει Θεῷ ζῶντι καί ἀληθινῷ, ἀλλά τά ἔργα ἃ προαιρεῖται ἐκεῖνα θεοποιεῖ. Οὕτως ὁ γαστρίμαργος θεοποιεῖ τήν κοιλίαν, οὕτως ὁ πλεονέκτης εἰδωλολατρεῖ». Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «ὁ νεκρά ἔργα ἔχων οὐκ ἔνι δουλεύειν τῷ ζῶντι Θεῷ». Καί τοῦτο διότι ἡ ἀμαρτία σκοτίζει τόν νοῦν, μολύνει τήν συνείδησιν καί προκαλεῖ τήν ἀποξένωσιν ἀπό τόν Θεόν». Μόνον ὅταν ἡ ψυχὴ μας εἶναι καθαρὰ καί ἡ συνείδησίς μας ἀπηλλαγμένη ἀπό τόν ρῦπον τῆς ἀμαρτίας δυνάμεθα νά λατρεύσωμεν τόν ἀληθινόν Θεόν καί Κύριον ἡμῶν εὐαρέστως, ὡς λέγει ὁ σοφός Παῦλος: «Διό βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες ἔχωμεν χάριν, δι' ἧς λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ μετά αἰδοῦς καί εὐλαβείας», (Ἐβρ. 12, 28).

Διά τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ Σταυροῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς

Χριστός κατήργησε τόν θάνατον τῆς ἁμαρτίας καί ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς διά παντός τήν δυνατότητα τῆς σωτηρίας, δηλονότι τήν ἐλευθερίαν ἀπό τόν ζυγόν τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας. Διό καί ὁ Μέγας Παῦλος παραγγέλλει λέγων: «Τῆ ἐλευθερία οὖν, ἧ ὁ Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καί μή πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε», (Γαλ. 5,1).

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὢν τό μυστικόν σῶμα καί ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, ἔδωκεν ἐξουσίαν τοῖς μαθηταῖς καί ἀποστόλοις καί τοῖς διαδόχοις αὐτῶν εἰπών· «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἄν τινων ἀφήτε τάς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἄν τινων κρατῆτε κεκράτηνται», (Ἰωάν. 20,23). Προσέτι δέ ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖται τό ἀντίτυπον τῆς ὑπό τοῦ Νῶε κατασκευασθείσης Κιβωτοῦ, «εἰς ἣν ὀλίγαι, τοῦτ' ἔστιν ὀκτώ ψυχαί, διεσώθησαν δι' ὕδατος· ὁ ἀντίτυπον νῦν καί ἡμᾶς σώζει βάπτισμα, οὐ σαρκός ἀπόθεσις ρύπου, ἀλλά συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς θεόν, δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ», ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος (Α' Πέτρ. 3, 20-21).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ διά τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε σωτηρία προεικόνιζε τήν διά τῆς κολυμβήθρας καί τοῦ βαπτίσματος σωτηρίαν. Εἶναι δέ τό βάπτισμα ὄχι ἀπλῶς καθαρισμός καί ἀπόπλυσις τῆς ἀκαθαρσίας τῆς σαρκός, ἀλλά θερμή αἴτησις πρός τόν θεόν νά μᾶς δώση συνείδησιν ἀγαθῆν, ἐλευθέραν ἀπό κάθε τύψιν. Μᾶς σώζει δέ τό βάπτισμα δυνάμει τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό βάπτισμα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπό τό θεμελιῶδες μυστήριον τῆς μετανοίας κατά τό κήρυγμα τοῦ Κυρίου εἰπόντος: «Οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους ἀλλά ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν», (Ματθ. 9,13). Οἱ δέ ἐν Ἱεροσολύμοις Χριστιανοί ἐδόξαζαν τόν θεόν, ἀκούοντες εἰς τό κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, λέγοντος ὅτι «καί τοῖς ἔθνεσιν ὁ θεός τήν μετάνοιαν ἔδωκεν εἰς ζωήν», (Πράξ. 11,18). Διό καί ὁ θεῖος Παῦλος προτρέπει τόν μαθητήν αὐτοῦ Τιμόθεον λέγων: Ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου δέν πρέπει νά φιλονικῆ, ἀλλ' ὀφείλει νά εἶναι ἥπιος πρός ὅλους, ἱκανός εἰς τό νά διδάσκη, ἀνεξίκακος καί νά σωφρονίζῃ μέ πραότητα ἐκείνους πού ἔχουν ἐνάντια φρονήματα. Ποῖος γνωρίζει, μήπως καμμιᾶ φορᾶ τούς δώση ὁ θεός μετάνοιαν

εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας. «Μήποτε δῶ αὐτοῖς ὁ θεός μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας καί ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ἐζωγρημένοι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τό ἐκείνου θέλημα», (Β' Τιμ. 2, 24-26).

Καί ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ λέγει ὅτι ὁ θεός εἶναι θεός ἐλέους, ἕκαστος ἀμαρτωλός δύναται νά σωθῆ, ἂν μετανοήσῃ. «Ζῶ ἐγώ λέγει Κύριος, οὐ βούλομαι τόν θάνατον τοῦ ἀσεβοῦς, ὡς τό ἀποστρέψαι τόν ἀσεβῆ ἀπό τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ καί ζῆν αὐτόν». (Ἰεζεκιήλ 33,11).

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀγαθότητα καί φιλανθρωπίαν καί τό ἄπειρον ἔλεος τοῦ θεοῦ ἐπικαλούμενος ὁ θεῖος Παῦλος λέγει: «Ὁ θεός ἔσωσεν ἡμᾶς διά λουτροῦ παλιγγενεσίας καί ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἔξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διά Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν», (Τίτου 3, 5-6). Τό «λουτρόν δέ τοῦτο τῆς παλιγγενεσίας» εἶναι τό μυστήριον τῆς μετανοίας, διά τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος πλύνει τήν ψυχήν του καί καθαρίζει τήν συνείδησίν του. «Ἐάν δέ ἐν τῷ φωτί [τοῦ θεοῦ] παριπατῶμεν – λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης-καί τό αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἀμαρτίας, (Α' Ἰωάν. 1,7).

Τοῦ λουτροῦ τούτου τῆς παλιγγενεσίας, δηλονότι τοῦ μυστηρίου τῆς μετανοίας, ἀλλά καί τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο κοινωνός καί μέτοχος ἡ σήμερον ἑορταζομένη καί τιμωμένη ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία, ἡ ὁποία διά τοῦ σκληροῦ αὐτῆς ἀγῶνος καί βεβαίως τῆς δυνάμεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀπέπνιξε τά ἐγκλήματα τῆς ἀμαρτίας καί ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς τούς καρπούς τῆς μετανοίας, διό καί ἰκετεύομεν αὐτήν μετά τῆς Ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, τοῦ οἰκτειρῆσαι καί ρῦσαι ἡμᾶς ἀπό πάσης τῶν παθῶν ἡμῶν ἀκαθαρσίας, Ἀμήν.

Ἔτη πολλά καί εὐλογημένον Πάσχα!»

Εἰς τό πλαίσιον τῆς ἐπισκέψεως ταύτης εἰδήμονες ἐπιστήμονες τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἤρχισαν διά πρῶτον στάδιον τήν μελέτην αὐτῶν διά τήν στερέωσιν τοῦ βράχου τοῦ Σαρανταρίου καί τῆς Ἐκκλησίας ἐντός αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας